

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡΤ

(Ο Γκρέγκορυ Λά Κάβα, ένας από τους μεγαλύτερους σήμερα σκηνοθέτες στο Χόλλυγουντ, περιγράφει στο κατωτέρω άρθρο του την άγνωστη ιδιωτική ζωή και τον πραγματικά παράξενο χαρακτήρα της διασήμου «γοήσσης» της όθνης Κλωντέτ Κόλμπερτ.)

ΠΡΙΝ γνωρίσω καλά την Κλωντέτ Κόλμπερτ, είχα σχηματίσει την εντύπωση ότι ήταν μια ψυχρή γυναίκα, θελκτική βέβαια, μα χωρίς καμιά εξαιρετική ωμορφιά. Μου φαινόταν ότι η γυναίκα αυτή δεν είχε δοκιμάσει ποτέ ισχυρές συγκινήσεις. Για μένα ήταν μια «Κυρία καθώς πρέπει». «Ε, λοιπόν! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μισώ τις «καθώς πρέπει» κυρίες. Δεν γίνονται ποτέ καλές καλλιτέχνιδες. Μένουν διαρκώς κλεισμένες μέσα στην ψευτιά, απ' την οποία δεν μπορούν να λυτρωθούν ποτέ. Έμένα μου άρεσουν ή γυναίκες που είναι αυθόρμητες, έστω κι' αν μαλλώνουν διαρκώς, έστω κι' αν αναστατώνουν το στούντιο με τους θυμούς τους. Τις θέλω γυναίκες κι' όχι κούκλες. Μόνο ή πρώτες μπορούν να έρμηνεύσουν έναν ανθρώπινο χαρακτήρα και να συγκινήσουν τους άλλους. Η κούκλες είναι άσημαντες...

Μια μέρα, ωστόσο, πρόσεξα κάτι που μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη για την Κλωντέτ Κόλμπερτ. Κατάλαβα πώς ήταν άνησχη. Άνησχυσε για όλα: για την έρμηνεία του ρόλου της, για την εμφάνισή της, για την εντύπωση που θα έκανε στους φίλους της, για την υποδοχή του κοινού. «Επί τέλους! Είχα βρή το μυστικό της. Η ψυχρές γυναίκες δεν άνησχυουν ποτέ. Έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και μια τυφλή εμπιστοσύνη στην τύχη τους. Η Κλωντέτ Κόλμπερτ όμως έκανε σαν τρελλή. Κι' άξαφνα με πλησίασε, μ' έπιασε φιλικά από το χέρι και μου είπε:

— Γκρέγκορυ, θέλεις να γίνουμε φίλοι; Μ' έχεις παρεξηγήσει. Το ξέρω.. περιφρονείς τις «καθώς πρέπει κυρίες» κι' έχεις δίκιο, μα δεν ξέρεις ότι υπάρχουν ανάμεσα σ' αυτές μερικές που αξίζουν κάποια ιδιαίτερη προσοχή. Θέλεις λοιπόν ν' ακούσης την ιστορία της ζωής μου, την αληθινή, εκείνη που δεν την ξέρει κανείς ακόμα;

Κ' ή θελκτική Κλωντέτ Κόλμπερτ με παρέσυρε στον δροσερό κήπο του στούντιο. Έκει καθήσαμε κοντά στα άνθισμένα τριαντάφυλλα κι' αρχίσαμε τις αμοιβαίες έκμυστηρεύσεις σαν να είμαστε πειά παλαιοί φίλοι.

— Άκουσε, Γκρέγκ, μου είπε πάλι η περίφημη «γοήσση», δεν θα ξεχάσω ποτέ τις τραγικές μέρες που πέρασα στη Νέα Υόρκη, όταν ήρθα για πρώτη φορά στην Αμερική ζητώντας να κάνω την τύχη μου. Από το πρωί ως το βράδυ έτρεχα από το ένα καλλιτεχνικό γραφείο στο άλλο για να βρω δουλειά μ' ένα άκαταδάμαστο θάρρος. Πολλές φορές κοιμώμουν νησική και την άλλη μέρα μόλις μπορούσα να περπατήσω. Μα τί να σου πω, περισσότερο από την πείνα με τρομοκρατούσε ο απότομος τρόπος εκείνων από τους οποίους ζητούσα δουλειά. Μου έρριχναν ένα αδιάφορο βλέμμα και με ρωτούσαν απότομα:

— Κι' εσύ, τί μπορείς να κάνεις;

Μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα, όπως το απέδειξα αργότερα, μα τότε ήμουν τόσο δειλή, ώστε η πρώτη μου σκέψις ήταν να το βάλω στα πόδια...

Κ' ή Κλωντέτ Κόλμπερτ βυθίστηκε στις αναμνήσεις της. — Είμαι μια δειλή Γαλλίδα, Γκρέγκ, έξακολούθησε. Γεννήθηκα στα περίχωρα του Παρισιού, στο Σαιν - Μαντέ. Ξέρεις πότε; Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1905. Το πραγματικό μου όνομα είναι Κλωντέτ Σωσσουάν, μα όλοι στο σπίτι μου με φώναζαν από μικρή Λιλή.

»Στο Σαιν - Μαντέ ο πατέρας μου είχε ένα ζαχαροπλαστείο. Μα ή δουλειές δεν πήγαιναν διόλου καλά. Μια μέρα λοιπόν πήρε την απόφαση να ξενητευθή. Είχε την ελπίδα ότι στην Αμερική θα μπορούσε να δουλέψει καλύτερα. «Έτσι, ένα πρωί, ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, ο αδελφός

μου κι' εγώ αποβιβαστήκαμε στη Νέα Υόρκη...

»Μα τα χρόνια έγιναν πιο δύσκολα. Ο αδελφός μου έφυγε για την Φιλαδέλφεια, για να εργασθή στο έμπορικό ενός Γάλλου, κι' ο πατέρας μου αναγκάστηκε να γίνη γκαρσόν σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Σ' αυτό το μεταξύ πέθανε ή μητέρα μου από τη λύπη της κι' εγώ πλέον μ' ένα τρελλό πείσμα αποφάσισα να αντιμετωπίσω τη ζωή με κάθε τρόπο και να κερδίσω χρήματα...

»Τί μπορούσα όμως να κάνω; Τί ήξερα; Για να πω την αλήθεια, δεν ήξερα να φτιάξω ούτε μια τούρτα! Ωστόσο χόρευα θαυμάσια και αγαπούσα το θέατρο. Έμπρός, λοιπόν! Χωρίς πολλές σκέψεις, κατέβηκα στο Μπροντγουαί κι' όπως τόσα και τόσα άλλα κορίτσια, θέλησα κι' εγώ να γίνω ήθοποιός και χορεύτρια. Μα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Ο πατέρας μου μου έκλεισε την πόρτα του σπιτιού, γιατί ήθελε να γίνω δακτυλογράφος και υπάλληλος κι' όχι ήθοποιός. Εγώ ωστόσο είχα πάρει την απόφασή μου. Έγκαταστάθηκα προσωρινώς στο διαμέρισμα μιας φίλης μου κι' από εκεί άρχισα τις εφόδους μου για να έκπορθήσω τους θιάσους. Πολλές φορές έχασα το θάρρος μου, μα

το φάσμα της πείνας με τρόμαζε περισσότερο. Κατώρθωσα, τέλος, ύστερ' από πολλούς κόπους να βρω μια μικρή θέσι σ' έναν δραματικό θίασο κι' έτσι εξασφάλισα για λίγο καιρό το ψωμί μου. Μα θα φυτοζωούσα στο Μπροντγουαί, αν ένα βράδυ δεν τύχαινε να βρεθί μπροστά μου ένας μεγάλος σκηνοθέτης του κινηματογράφου, ο Έρνοστ Λούμπιτς. Ο διάσημος σκηνοθέτης, μόλις με είδε χαμογέλασε παράξενα, σαν να με ήξερε από καιρό και γυρίζοντας είπε στους φίλους του που στεκόντουσαν στα παρασκήνια:

— Αυτή είναι! Επί τέλους, την ανέκαλυψα!... Βλέπετε; Μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, μεγάλα καστανά μάτια, πρόσωπο ωοειδές, σώμα λεπτό και λυγρό, ανάστημα πάνω από 1.60!... Αυτή είναι, ή Βιρτζίνια Κουάκερ!...

»Για μια στιγμή πίστεψα πώς είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντέτεκτιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είπε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποινίς, αύριο θα φύγουμε για το Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμπιτς τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για το ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φιλμ που ετοίμαζε «Ο θρίαμβος της Αμερικής».

Φαίνεται λοιπόν ότι μόνο εγώ, ανάμεσα σε χιλιάδες Αμερικανίδες, μόνο εγώ, μια Γαλλίδα, είχα την τύχη να μοιάζω της έθνικης αυτής ήρωίδος των Αμερικανών. Κι' έτσι, Γκρέγκ, ήρθα στο Χόλλυγουντ κι' άρχισα την κινηματογραφική μου καριέρα.

Η Κλωντέτ Κόλμπερτ σώπασε για μια στιγμή κι' έπειτα, γυρίζοντας, με κύτταξε βαθειά στα μάτια και μου είπε:

— Ναι, Γκρέγκ, είμαι μια «καθώς πρέπει κυρία», γιατί υπέφερα πολύ από τη ζωή και δεν θέλω να υποφέρω περισσότερο. Μια «καθώς πρέπει κυρία» θα πη: μια έξυπνη γυναίκα που προσαρμόζεται στην πραγματικότητα. Κι' αυτό είναι ή μεγάλη μου πείρα, που αξίζει περισσότερο από τα χρυσαικά μου, που τα πλήρωσα πάνω από ένα εκατομμύριο δολάρια!...

Κ' ή Κλωντέτ Κόλμπερτ ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο που μ' έκανε να ντραπώ, γιατί κατάλαβα πώς την είχα παρεξηγήσει. Από τότε, είμαστε οί καλύτεροι φίλοι του Χόλλυγουντ.

ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΛΑ ΚΑΒΑ

Η Κλωντέτ Κόλμπερτ